

הלכות הדרף היומי

מסנת בבא בתרא

תוכן

- א. הקדיש שלשה אילנות ממטע עשרה לבית סאה הרי הקדיש את הקרקע ואת האילנות שביניהם ... פחות מכאן או יותר על כן או שהקדישן בזה אחר זה הרי זה לא הקדיש לא הקרקע ולא את האילנות שביניהם.....1
- ב. לפיכך כשהוא פודה את האילנות בשויהן ולא עוד אלא אפילו הקדיש את האילנות וחזר והקדיש את הקרקע כשהוא פודה את האילנות בשויהן וחזר ופודה 2
- ג. מקדיש בעין יפה מקדיש.....2
- ד. מניין ללוקח שדה מאביו והקדישה ואחר כך מת אביו מנין שתהא לפניו כשדה אחוזה ... אצטריך קרא היכא דהקדישה ואחר כך מת אביו.....4
- ה. הרוב המורכב וסדן השקמה ... תורת אילן עליו דהיכא דאקדיש או זבין שני אילנות והאי יש לו קרקע תורת קרקע עליו דלא מזדבן אנב ארעא.....4
- ו. עומר שיש בו סאתים ... תורת עומר עליו דשני עומרים שכחה שנים והוא אינן שכחה תורת גדיש עליו דתנן עומר שיש בו סאתים שכחו אין שכחה.....6

דף עב.

א. הקדיש שלשה אילנות ממטע עשרה לבית סאה הרי הקדיש את הקרקע ואת האילנות שביניהם ... פחות מכאן או יותר על כן או שהקדישן בזה אחר זה הרי זה לא הקדיש לא הקרקע ולא את האילנות שביניהם

המקדיש¹ את האילנות בלבד² א"צ לפדות קרקע כלל רק פודין את האילנות בשויהן.

¹ רמב"ם הלכות ערכין והרמין פרק ד הלכה טו ז' לפי איך שביארו בערוך השולחן העתיד הלכות יובל סימן לה סעיף כח כט

² דסבר רב פפא שאין מכניסין בכלל עין יפה מה שאינו בכלל לשון המקדיש דבשלמא המקדיש קרקע שיש לו בה אילנות כיון שלא פירש הרי האילנות בכלל שהרי האילנות בתר קרקע גירי אבל המקדיש אילנות אין בכלל הקדשו קרקע דקרקע לאו בתר אילנות גריר והשתא הווי תרווייהו הלכתא רדב"ז שם

תרומות והנצחות | בנק הדואר | ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסנת בבא בתרא

היו האילנות שמקדיש שלשה אילנות מפוזרים לתוך בית סאה בשוה, ולא פירש שהאילנות בלבד הוא שהקדיש זהו סימן שרצה להקדיש גם מה שביניהם הקרקע והאילנות האחרים, ומלבד שפודה את האילנות בשוויין³ הרי זה הקדיש את הקרקע ואת האילנות שביניהן.

אבל אם היו האילנות נטועים כל שלשה אילנות שהקדיש ביתר מבית סאה או בפחות או שהקדישן זה אחר זה הרי זה לא הקדיש את הקרקע ולא את האילנות שביניהם. אבל השלשה אילנות הוקדשו ופודה אותן בשוויין.

ואם אלו האילנות היחידים בשדה⁴, אפילו מפוזרים ג' בבית סאה⁵ הקדיש הקרקע שביניהם, אך אם מפוזרים ביותר מזה אין להם שייכות עם הקרקע, והקדיש רק האילנות.

ג. לפיכך כשהוא פודה את האילנות בשווייהן ולא עוד

אלא אפילו הקדיש את האילנות וחזר והקדיש את הקרקע

כשהוא פודה את האילנות בשווייהן וחזר ופודה

הקדיש האילנות⁶ ואחר כך הקדיש את הקרקע פודה את האילנות בשווייהן ואת הקרקע על פי מדתה.

ג. מקדיש בעין יפה מקדיש

³ רדב"ז שם

⁴ ואפילו שיש אילנות סרק אחרים, כמש"כ תוד"ה ואת האילנות, ערוה"ש שם כח בהבנת הכס"מ והלח"מ והקשה אמנם לפ"ז קשה טובא למה בפחות משיעור זה לא הקדיש קרקע והרי במכירה לא מקרי רצופין רק בפחות מד' אמות כמ"ש בח"מ סי' רט"ז (והכ"מ והלח"מ לא העירו בזה כלום) והראב"ד באמת השינו בזה ע"ש

⁵ ובגמ' איתא ג' אילנות ממטע עשרה לבית סאה כלומר שאלו ג' אילנות נמיעתן בדרך נמיעות עשרה לבית סאה שזהו השיעור לענין בלאים ושביעית ויש מי שמניח כן בדברי הרמב"ם הוא הגהת מהר"ם פדוואה, הובא בספר הליקוטאים שם אבל יותר נראה שכך היתה גירסתו בגמ' (כ"מ ולח"מ) דבאמת בדין זה לא הלכו אחרי הדינים שבשאר מקומות בענין הזה (כמ"ש בתוס' ערכין י"ד. ד"ה פחות) דבהקדש החמירו דאפילו מפוזרים ג' בבית סאה הקדיש הקרקע שביניהם אך ביותר מזה פשיטא דאין להם שייכות עם הקרקע. אולם בברכת הזבח כתב שא"צ להגיה, ועפ"י הנ"ל י"ל שהברייתא מיירי בנמיעות, והרמב"ם נקט באילנות גדולים ששיעורן ג' אילנות בבית סאה. וכ"כ מרכבת המשנה, ובשו"ת רדב"ז ללשונות הרמב"ם סי' רפ"ח.

⁶ שם הלכה יח

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסנת בבא בתרא

המקדיש שדה⁷ שהיתה מלאה אילנות אף על פי שלא פירש הרי הקדיש גם האילנות שכל המקדיש בעין יפה הוא מקדיש שמקדיש האילנות בפ"ע והקרקע בפ"ע וזהו טובה להקדיש דהאילנות צריך לפדות כפי שזויהן, ומחשבין את האילנות בשזויהן והקרקע מודדין אותה ויהיה ערכה סלע ופונדיון לכל שנה⁸, ולכל זרע חומר⁹.

⁷ שם הלכה טו

⁸ כמבואר ברמב"ם שם הלכה א – ו וכמה הוא כל מקום שראוי לזרוע בו חומר שעורים וזרענו ביד ולא יקרב זריעתו ולא ירחק אותה, ערכו המשים שקלים לכל שני יובל, ואין שנת יובל מן המנין, ואחד המקדיש שדה טובה שאין בכל ארץ ישראל כמותה, או שדה רעה שאין כמוה לרוע כזה מעריכין אותו. וכבר בארנו בהלכות שקלים שהשקל האמור בתורה הוא הנקרא סלע בלשון חכמים, והגרה האמורה בתורה היא המעה בדברי חכמים והוסיפו על השקל ועשו אותו סלע, והסלע ארבעה דינרין, והדינר שש מעין, והמעה שני פונדיונין, נמצא לכל שנה סלע ופונדיון, שאע"פ שהסלע שמונה וארבעים פונדיונין, כשיתן פונדיונות ליקח סלע מן השלחני נותן תשעה וארבעים. החומר הוא הכור, והוא שני לתכין, והלתך חמש עשרה סאין, נמצא החומר שלשים סאה שהן עשר אפות כל שלש סאין אפה, וכבר בארנו בהלכות שבת שהמקום שיש בשבורו המשים אמה על המשים אמה הוא בית סאה והוא מזרע סאה, נמצאת למד שהמקום שיש בשבורו המשה ושבעים אלף אמה שהוא ברבוע מאתים ארבע ושבעים אמות על מאתים ארבע ושבעים אמות בקירוב הוא בית כור והוא זרע חומר שעורים. כיצד דרך החשבון בערכי שדות, הרי שהקדיש שדה אחוזתו ונשאר ליובל שמנה שנים חוץ משנת היובל שאינה בחשבון כמו שבארנו, כל הרוצה לפדותה מיד הקדיש נותן לכל זרע חומר שעורים שמנה סלעים ושמנה פונדיונות, ואם רצו הבעלים לפדותה נותנין עשר סלעים ועשרה פונדיונות לפי שהן מוסיפין חומש, וכן כל חומש האמור בתורה צריך שיהא הקרן עם התוספות המשה נמצא שהוסיף רביע הקרן, וכן אם פדתה אשתו של מקדיש או אחד מיורשיו הרי אלו מוסיפין חומש. נשאר ליובל ארבע שנים נותן הפודה ארבע סלעים וארבעה פונדיונות לכל חומר ואם הבעלים פדו אותה נותן חומש, וכן לפי חשבון זה סלע ופונדיון לכל שנה ואינו נותן שנה בשנה אלא נותן הכל כאחד.

⁹ כדין שנקבע בתורה לפדיון שדה אחוזה (ויקרא כו פסוק מז) וְהָיָה עֲרֵכָךָ לְפִי זָרְעוֹ זָרַע חֹמֶר שְׁעָרִים פְּחָמִשִׁים שֶׁקֶל כֶּקֶף נִקְבַּע עֵרֶךְ כִּלְיָ לְשֵׁדָה אַחוּזָה – בלא להתחשב באיכות השדה. (בשונה משדה מקנה נישום בשעת פדיון על – פי ערכו הממשי: "בשדה מקנה נותן את שויו" (ערכין יד ע"א). ועוד: "בשדה אחוזה הוא נותן חומש, ובשדה מקנה אינו נותן חומש"). אפשר להבין את טעם התורה, הקובעת לשדה אחוזה ערך פדיון כללי. שהרי שדה אחוזה – אם לא נגאל בידי בעליו – נחלט ביד הקדש, כלומר ביד הבהנים; משום כך היה צורך לקבוע את מחירו המוחלט, בדרך שקובעים מחיר של מיטלטלים. אולם בזמן שהיובל היה נוהג, לא היה ערך מוחלט לשדות; שהרי גם קניינם וממכרם לא היה מוחלט. מקדיש שדה אחוזה היה אפוא מקרה יחיד במינו, כי רק השדה הזה היה עלול להיות מופקע מיד בעליו לצמיתות. משום כך כשבא לגאול את השדה הזה – העלול להיות חלוט ביד הקדש – לא היה אפשר לעמוד על מחירו המסחרי; משום כך היה צורך לקבוע לו מחיר כללי. התורה קובעת מחיר של המשים שקל לשטח שזורעים בו חומר שעורים. סבורים היינו לומר (עי' פי' שמות עמ' רסג): חמישים שקל המושקעים בעסק יש בהם כדי סיפוק פרנסתו של אדם. עתה חומר זה עם כור שבתלמוד, שהוא 30 סאה = 10 אפה, הווה אומר: 10*100 אפה או 100 עומר – שהם כדי פרנסת אדם למשך 100 יום. נניח עתה, שהיובל הממוצע הוא פי 20, וכנגדו הפסד של 52 < עד להכנת הקמה; כן נניח, שהיחס שבין שאר צרכי האדם לבין המזון הוא כיהם 3 ל – 1; מעתה שטח אדמה שזורעים בו חומר שעורים, יש בו כדי סיפוק פרנסתו של אדם, וערכו מתאים אפוא לסכום של המשים שקל. לצורך זה התחשבה התורה באותו מין תבואה, שהוא הפחות בחשיבותו מבחינת מזונו של אדם. רש"ר הירש שם

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLII7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסנת בבא בתרא

דף עב:

ד. מנין ללוקח שדה מאביו והקדישה ואחר כך מת אביו מנין שתהא לפניו כשדה אחוזה ... אצטריך קרא היכא דהקדישה ואחר כך מת אביו

כבר התבאר במסכת גיטין דף מח. ששדה¹⁰ שירשה אדם ממורישיו היא הנקראת שדה אחוזה, ושדה שלקחה או זכה בה היא הנקראת שדה מקנה¹¹, והמקדיש שדה אחוזתו מודדין אותה, וערכה הוא הערך הקצוב בתורה.

הלוקח שדה¹² מאביו או משאר המורישין אותו והקדישה, בין שהקדישה אחר מות אביו או מורישו, ובין שהקדישה בחי אביו או שאר מורישיו ואחר כך מת אביו הרי זה כשדה אחוזה, שנאמר (ויקרא כז פסוק כב) וְאִם אֶת שְׂדֵה מִקְנֵתוֹ אֲשֶׁר לֹא מִשְׂדֵה אֶחָזְתוֹ שָׂדֵה שְׂאִינָה רְאוּיָה לְהִיּוֹת שְׂדֵה אֶחָזְתָּה, יַעֲזֹת זֶה שְׂרָאוּיָה לוֹ לְיִוְרָשָׁה.

ה. חרוב המורכב וסדן השקמה ... תורת אילן עליו דהיכא דאקדיש או זבין שני אילנות והאי יש לו קרקע תורת קרקע עליו דלא מזדבן אנג ארעא

מה שהתבאר שהמקדיש שלשה אילנות מפוזרים לתוך בית סאה בשוה, ולא פירש שהאילנות בלבד הוא שהקדיש זהו סימן שרצה להקדיש גם מה שביניהם הקרקע והאילנות האחרים, ומלבד שפודה את האילנות בשוויין¹³

¹⁰ רמב"ם הלכות ערכין וחרמין פרק ד הלכה א

¹¹ ודין שדה מקנתו, שמין אותה בדמיה ורואין כמה היא שוה עד היובל ופודה אותה כל מי שירצה, ואם פדה אותה המקדיש אינו מוסיף חומש ופדיונה לבדק הבית כשאר ערכין ודמים, וכשיגיע היובל תחזור לבעלים הראשונים שמכרוה, בין שנפדית מיד הגזבר והרי היא יוצאה מיד אחר, בין שלא נפדית והרי היא יוצאה מיד המקדש הרי זו חוזרת למוכר ואינה יוצאה לכהנים שאין אדם מקדיש דבר שאינו שלו. כמבואר שם ברמב"ם הלכה כו

¹² רמב"ם שם הלכה כה

¹³ רדב"ז שם

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

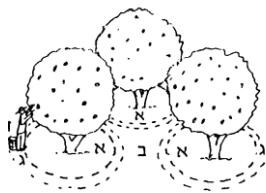

הלכות הדף היומי

מסנת בבא בתרא

הרי זה הקדיש את הקרקע ואת האילנות שביניהן. נוהג גם אם היה אחד מהאילנות הרוב המורכב שהוא הרוב זקן שנתגבר ומרכיבין אותו ויש לו שם בפני עצמו, וסדן השקמה¹⁴ והוא אילן שקמה שנזקן וגדל הרבה שקועצין הענפים ובאין אחרים במקומן ונקרא סדן השקמה ואפילו הם דקים.

וכן מה שהתבאר לעיל דף לו. שהמוכר לחבירו אילנות בתוך שדהו¹⁵, אם מכר לו ג' אילנות בבת אחת¹⁶ סתם שלא פירש אם מוכר לו קרקע שביניהם ואפילו ג' נטיעות קטנות או בדי אילן¹⁷, והאילנות עומדים שנים זה כנגד זה

והשלישי מכוון ביניהם, ומרוחק מהם, כזה ☞ ויהיה בין כל אילן ואילן לא פחות מד' אמות ולא יותר מט"ז אמה¹⁸, ג' אילנות השיבי שדה¹⁹, ומסתמא מכר לו כל הקרקע. זהו אפילו אם אחד האילנות היה האוב המורכב או סדן השקמה ויש ללוקח גם קרקע הראוי

להם²⁰, והיינו תחתיהם וביניהם וחוצה להם כדי שיוכל ללקוט הפירות של האילנות, וקנה גם האילנות קטנים שביניהם²¹, ואפילו יבשו או נקצצו האילנות שמכר לו, נשאר הקרקע שלו, ונוטע הלוקח אחרים תחתיהם²², ויכול הלוקח לזרוע גם בקרקע שביניהם, אבל הקרקע שמחוצה להם אין אחד יכול לזרוע אלא מדעת חבירו.

¹⁴ פי' שקמה אילן שעושה מין תאנים ובבחרותו שעדיין לא נכרתו ענפיו נקרא בתולת השקמה וכשזקין ויכרתו ענפיו להחלפה נקרא סדן השקמה

¹⁵ שו"ע ונו"כ שם וז

¹⁶ אבל בזה אחר זה ה"ז כיחיד.

¹⁷ והרמ"א כתב שיש אומרים שאם הם דקים שהעול כובשן לא קנה הקרקע שביניהם

¹⁸ היכן הוא מודד, מהעיקר הרחב של אילנות

¹⁹ ובטור [סעיף ח'] כתב עוד ז"ל, ואם קנה ג' יוצאין משורש אחד למטה תחת הקרקע ולמעלה מן הקרקע הן ג' ונטועין כראוי, יש להן קרקע, עכ"ל. סמ"ע שם טז

²⁰ וכ"ש שיש לו דרך לאילנות לעבור בתוך שדהו של מוכר, כמ"ש בשו"ע סימן ריד סעיף ב גבי מוכר בור ודות, ועי' סמ"ע סימן רטז ס"ק לא

²¹ ב"י כתב שם עליו דהוא דבר פשוט, דאילו גדולים אינו מן הסברא שיהיו בטלים עם הג' שקנה. סמ"ע יח

²² ויש לעיין אם יכול לעשות שם תשמישים אחרים, כגון לבנות.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLII7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסנת בבא בתרא

וכבר התבאר לעיל דף סח: שהמוכר את²³ השדה מכר התבואה המחוברת לקרקע והאילנות הגדלים בה אפילו עומדים להקצר, חוץ מחרוב המורכב וסדן השקמה מפני שיש להם חשיבות בפני עצמם.

ו. עומר שיש בו סאתים... תורת עומר עליו דשני עומרים

שכחה שנים והוא אינן שכחה תורת גדיש עליו דתנן

עומר שיש בו סאתים שכחו אין שכחה

כבר התבאר במסכת סוטה דף מה. שנאמר בפרשת כי תצא (דברים כד פסוק יט) **כִּי תִקְצֹר קִצְיֶיךָ בְּשָׂדֶךָ וְשִׁכַּחְתָּ עֹמֶר בְּשָׂדֶךָ לֹא תִשׁוּב לְקַחְתּוֹ לְגֵר לְיִתּוֹם וְלְאִלְמָנָה יִהְיֶה נְצֻטּוּיָנוּ²⁴ כשנשכח עומר בשדה, להניחו שם ולא נשוב לקחתו, כשיודע אלינו הדבר. ואם עבר ולקחו עובר בלא תעשה, ושני מיני שכחה יש שכחת קמה כלומר ששכח מקצת הקמה ולא קצרה²⁵ ושכחת עומרים קצורים²⁶.**

שתי כריכות²⁷ שהם עמרים קטנים²⁸, המובדלות זו מזו אם שכחן הרי זו שכחה, ושלא²⁹ אינן שכחה, וכ"ז דוקא אם שלשתן סמוכין זה לזה דאל"כ פשיטא דהוי שכחה אפי' אלף וגם דוקא אם נשכחו כאחד אבל אם נשכחו בזה אחר זה כבר זכו עניים בראשון ואין העומר מצילו ואח"כ ששכח עוד שנים אין מצטרפין והוי גם הם שכחה.

²³ שו"ע ונו"כ שם ה

²⁴ ספר החינוך פרשת כי תצא מצוה תקצב

²⁵ רמב"ם הלכות מתנות עניים פרק א הלכה ו

²⁶ נזהגת בכל דבר שנוהג פאה ובכל מה שאין נזהג פאה אין נזהג שכחה ולהסוברים [בפ"ב סק"ז] גבי פאה דמה"ת אין חייב אלא דגן תירוש ויצהר והשאר מדרבנן ה"ה בשכחה.

²⁷ רמב"ם הלכות מתנות עניים פרק ה הלכה יד

²⁸ ומיירי שאין דעתו לעשות עמרים גדולים יותר דאל"כ פטור משכחה

²⁹ דילפי' מדכתיב לעני ולגר תעווב אותן א' לעני וא' לגר ולא יותר כ"כ הר"ש והרא"ש והר"י בן מ"צ והרע"ב והגר"א ותוס' שאנן בעדיות פ"ד מ"ג: וכ"ה בירושלמי וברשב"ם ורמ"ה ומאירי כאן איתא הטעם משום דהוי כגדיש ובתיב עומר ולא גדיש. וכ"ז דוקא אם שלשתן סמוכין זה לזה דאל"כ פשיטא דהוי שכחה אפי' אלף וגם דוקא אם נשכחו כאחד אבל אם נשכחו בזה אחר זה כבר זכו עניים בראשון ואין העומר מצילו ואח"כ ששכח עוד שנים אין מצטרפין והוי גם הם שכחה כדלקמן

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLII7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסנת בבא בתרא

וכן שני עומרים המובדלין זה מזה למרות שהם גדולים שכחה, ושלשה אינן שכחה³⁰.

ובשנים שהם שכחה דוקא מובדלות אבל אם³¹ שוכחות א' ע"ג השני וכ"ש אם קשורות זו בזו נחשבות אחד, ואפשר שאפי' נוגעות זו בזו נחשבות א' ודוקא מובדלות לגמרי נחשב שנים.

זכ"ז בשכחת עומרים אבל בשכחת קמה³² אפי' שכח הרבה קמה זה בצד זה כשיעור כמה עומרים הוי שכחה עד שישכח שיעור סאתים.

העומר שיש³³ בו נפח³⁴ של סאתים³⁵, עם התבן והקש שבו, ואפי' הוא משני מינים³⁶ כגון שקשר עומר א' חציו מחטים וחציו משעורים וכן הדין בקטניות וירקות [אותן שנוהג בהן שכחה] ובכל דבר, ושכחו אינו שכחה שנאמר וְשִׁכַּחְתָּ עֹמֶר בַּשָּׂדֶה ולא גדיש אף על פי שכולן סאתים, שכח שני עומרים אף על פי שיש משניהן סאתים, והם מונחין שניהן ביחד אפי' אין מצטרפין שהרי כ"א לבדו אינו גדיש רק עומר והרי אלו שכחה, וכן יראה לי שהן שכחה אפילו היה בשניהן יותר מסאתים. אפי' זה סאתים חסר משהו וזה סאתים חסר משהו שניהן שכחה שהרי כ"א לבדו הוא עומר ואין מצטרפין יחד.

³⁰ וזה נקרא בגמרא שורה מיהו לאו דוקא אם היו מונחין בשורה דה"ה אם היו מונחין כמין סגול או צורה אחרת ואם שכח אחד וליקט סביבו שכבר חל עליו שם שכחה אין מצטרף אח"כ עם ב' עומרים ששכח אח"כ לשיעור שכחה.

³¹ דרך אמונה שם צד

³² דרך אמונה שם צט

³³ שם הלכה יח

³⁴ ואין נ"מ בהמשקל כיון דק"ל הטעם מפני שהוא כגדיש אין נ"מ כלל במשקל וכן הסכימו התי"ש במ"ו והשנו"א במ"ז ומה שפלפלו בזה הוא למ"ד עומר שאתה יכול לנוטלו כאחד אבל למ"ד שהוא כגדיש פשיטא שאין נ"מ בזה אבל הרש"ם כתב דתלוי במשקל וצ"ע.

³⁵ וסאתים הוא מ"ח לוגין שהוא רפ"ח ביצים

³⁶ דרך אמונה שם קיב

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

